

Prošnja.

Vse tiste napredne kmete, kateri še nam mislijo poslati svojo mnenje o volitvah, prosimo, naj nam takoj pišejo. V kratkem Vam bomo naznanili kmečke kandidate in sicer same kmete!

Ker hočemo proglasiti tiste kot kandidate, za katere se bode oglasilo največ dopisov, toraj prosimo, da še nam vsi tisti, kateri še smatrajo tega ali onega za poslanca sposobnega, takoj pošlejo imena, da se ne bode godila nobenemu krivica, in da se ne bode od klerikalne strani po stari navadi trdilo, da smo sami od sebe delali kmečko voljo, kakor jo delajo dohtarji in župniki!

Še njim se vidi preveč.

Ubogi kmet! Kedaj vendarle bodejo prišli za tebe boljši časi? Kakor smo ti že zadnjič naprej povedali, tako se je tudi zgodilo. Za tvoje zastopnike so se zopet odločili ravno isti možje, kateri so bili do sedaj tvoji poslanci, ti pa, to se ti naročuje s vso silo, ti njih moraš voliti! Nič kakor dohtar in zopet dohtar bode tvoj zastopnik, tako so namreč sklenili dohtarji sami! A glej, celo klerikalcem, še njim se vidi to preveč!

Urednik klerikalne mazarije v Mariborn, gosp. Korošec, je pokazal pravo klerikalno mnenje. Ker ni upal v „Domu“ in pa v „Gospodarju“ izraziti svojega notranjega prepričanja, se je zatekel k klerikalnemu kranjskemu lističu k „Slovencu“. Tam toži kako slabo je sedaj na Spodnjem Štajerskem, ker se je odločilo, da so malone vsi, kateri so se proglasili za deželne poslance — advokati. Glej jih

Spomini na vojaško službo.

(Dalje.)

Natlačena postelja.

Mnogo pa je tudi vojakov, ki so v svoji ljubezni tako trdni kakor Fihpos v lažeh. „Zlato ribico“ ima skoraj vsak mladenič rajši nego rodno mater, a komur je sreča namenila „srebrnega srčka“, tisti pazi nanj bolje ko na svojo puško.

K prav zvestim ženinom spadal je korporal Žeja. Sicer se je govorilo, da njegova ljubezen ni posebno vroča, ampak da je imel Urbanovo Julo le zato rad, ker je shranjevala staro, plesnivo hranilnično knjigo, v kateri je bilo zapisano 1200 goldinarjev. Jaz mu tega nič ne zamerim, saj mi je znano, da ljubezen od prazne skleda zbeži. Razun tega ni imel z Julinim denarjem nikakih slabih namenov, marveč ravno nasprotno: kot bivši natakár in pameten ter skrben mladenič je dobro premislil in preračunal, kako

no klerikalce, še njim se vidi preveč, še njim je stvar že vendar preneumna postala! Ja, ubogi kmet, ako si se začel ti že klerikalcem samim smiliti, ta da že ti sami začnejo proti dohtarjem pisati in delati, potem bodeš vendarle moral enkrat sprevideti potrebo, da se vse za tebe spreobrne!

Še klerikalcem se vidi preveč, da so malone sami dohtarji kandidati, še njim se vidi preveč, da bi se stopali sami advokati kmeta, ne, samih advokatov še o nočejo, ker vejo, da bi potem ti delali samo za kom dohtarjev! In glej kmet, ti advokati so vendarle prijatelji vsih klerikalcev, in vsak od njih je naroden na njihovo klerikalno glasilo, na „Gospodarja“. Kaj toraj, da se jim, našim klerikalcem, zdi ta vsa delotarija vendarle preveč? Radi tega, ker se jim ne izpolnile popolnoma njihove srčne želje, radi tega ker ni izpolnjen njihov program. Klerikalci so si namreč volitve in kandidate bili odločili tako, da so rekli: „Dobro, polovica zastopnikov naj bode dohtarji, polovica pa naj bode — duhovnikov! Ker se jim ta želja ni spolnila, in ker so se proglasili malone sami dohtarji za poslance, začeli so se bati ti „kmečki prijatelji, da bi se za njih storilo premalo, da bi dohtar delovali zares samo za dohtarje. Zdaj pa vendar vidim kam pes taco moli! Zakaj se neki le teh dohtarjev in klerikalci bojijo? Radi tega, ker se bojé, da bi sami bili premalo zastopani! In kmet, — kmet je vsim kmetom kolo pri vozi, kmet naj bode kakor hoče, kmet naj živi kakor se mu da! Kmetje, to je velikanskega imena! Kmetje, s tem se je pokazalo, kaj se bode godilo, ako si zvolite za poslance ljudi, kateri so nam vam sedaj vsilili!

Klerikalci dobro poznajo svoje prijatelje vse dohtarje in advokate, dobro vejo, da bodejo ti delovali samo za dohtarske koristi, zato pa so se jih začeli bati, ker se jih je preveč določilo za poslance, no — in zato se jih že ti bojijo, ako že ti pred njimi trepečejo, ki si bili vendar do sedaj medsebojni prijatelji, kmet, kaj koliko več pa se jih je treba tebi bati, tebi, kateremu so bili vsi dohtarji že vedno in vedno nasproti, dohtarji

lahko bi s svojim denarjem in z nevestino denarjem vzela kakšno boljšo krčmo v najem (štánt) in bi na ta način zamogla postati srečna in bogata. Če vam še povem, da je bila Jula rudečelična zrelo jabolko, živahna ko jagnje in vesela ko otroci, lahko umete, zakaj ni Žeja na ničesar drugega mislil kakor na svojo nevesto. Vsak večer je bil mimo hiše, v kateri je služila za kuharico, in kjer je dobila par uric prostega časa, bil je naš kmet naj srečnejši človek na svetu. Žalibog, da se mu je zgodilo le redkokedaj.

Neke sobote dobi od nje pismo, v katerem mu piše, da sme drugi dan izostati do polnoči in da jo naj popelje na ples. — Takoj se pusti Žeja pisati k raportu.

Drugo jutro smo stali vsi, ki smo imeli kaj povedati ali česa prositi pred hauptmanom. Bil je to slabše volje. Poznalo se mu je, da mu je dala njegova gospa za zajutrek namesto dobre kave

so zad
ki so s
depolne
Š
tebe kr
za svo
kalci
tebe n
mislih!
radi in
nike, l
svojem
Š
kaj bo
K
nikov
dohtar
kakor
Sa
kalna
bra ime
No „pi
Roškar
kor ure
izvrstn
K
Dve ml
ka od
se tak
pravdo
a sam
vericic
dohtarj
želzni
zemi j
bor sa
Dr
kater
topnik
olji ra
opo k
braz n
Ko
elim gl
okorno
2. ure
Bu
ste P
elike v
dko d
tati, še
anje.“
Da
otem p
o koler
alje ča
Po
agovori
e tudi

se zadnji krajecar iztrgali iz tvojih žuljevih rok, dohtarji ki so si nakopičili stotisoče goldinarjev **tvojega** trupolnega dela v **svojih** posojilnicah!

Še njim, klerikalcem se vidi preveč, a ne radi tebe kmet, ne, temveč radi tega, ker so se začeli bati za svoje koristi! Zdaj tudi vidiš, kaj bi radi klerikalci s teboj počenjali, zdaj vidiš, kaj je njim za tebe mar in čegave koristi imajo tvoji duhovniki v mislih! Sami sebe imajo v mislih, svoje zastopnike bi radi imeli v zboru in sicer ako mogoče same duhovnike, ki bi delovali samo za duhovski stan — še niti svojim prijateljem, dohtarjem več ne zaupajo!

Še njim, klerikalcem se vidi preveč, a dragi kmet kaj bodejo storili?

Ker vidijo, da ne morejo spraviti samih duhovnikov v zbor, bodejo prav po klerikalno, podpirali dohtarje, ker se dohtarjev vendar le toliko ne bojijo, kakor — kmetov.

Samo enega kmeta so naznanili klerikalci, klerikalna „Domovina“ mu da v števil. 78. z dne 7. oktobra ime: „pravi pravcati kmetiški gospodar Roškar.“ „Pravcati“ pa že najbrž bode ta kmečki gospodar Roškar — ki je hud klerikalec, še hujši morda kakor urednik „Našega Doma“ sam, kateri nam je tako pristransko pokazal, da se klerikalci sami bojè dohtarjev.

Kmetje, povedali vam bomo eno pripoved. Mladi vererici ste našli enkrat en oreh in vsa od njiju ga je hotela imeti, češ, da je njen. Ko je tako prepirate, pride star vererjak. Takoj jima je pravdo razsodil. Oreh je odprl, dal vsaki eno lupino, sam pa je vzel jedro in ž njim odišel; mladi vererici se potem niso več prepirali. Duhovniki in dohtarji so v prepiru, ali bode več dohtarjev šlo v deželni zbor, ali več duhovnikov. Kmet, bodi pameten, vemi jim jedro, katero je tvoje in idi v deželni zbor sam, to je, voli si za svoje poslance — kmete!

Dragi nam! Dobili smo od vas dovolj dopisov, katerih nam naznanjajte vaše želje glede vaših zastopnikov. Ker pa se hočemo popolnoma po vaši želji ravhati, prosimo vas, da še nam vsi tisti, ka-

ko kosmatih besed, ki mu, kakor je, kazal njegov prijatelj, niso ravno teknile.

Korporal Žeja je prišel hitro na vrsto. Z velikim glasom je zaprosil: „Gospod stotnik, prosim vas, da mi dovoljenje, da smem danes večer do deželnega zboru izostati!“

Bučar ga debelo pogleda in zagrmí: „Seveda, če si pri vojaki, da hodite na plese! Jutri imamo plese, zato bi se že danes radi zdelali, da bi doma bolani ležali. Nikomur ne dovolim izostati, če se le po vajah bode spet nekaj časa za lumenje.“

Da ste Žejo sedaj videli! Najprej je postal bledega, nato pa zopet rudeč, a njegov nos se mu je skoraj odtrgala nategnil. Jezno se je vrgel na posteljo in tam nekaj premišljeval.

Po kosilu pride k meni ter me prav prijazno pozdravi: „Ti si mi bil zmiraj dober prijatelj, bodi mi tudi danes.“

teri še imajo kako željo, to takoj naznanijo, ker vam hočemo v kratkem povedati imena tistih kmetov za katere se je dosedaj odločilo največ od vas, in kateri so to zaupanje tudi zaslužili, ker kmet je gotovo že spoznal, kje je luč in kje je tema, kdo je njegov prijatelj in kdo sovražnik.

Kmetje! volite kmeta, ne dajte se od vseh priljubljenecv še na dalje za nos voditi, volite po svojem prepričanju, pokažite da imate kmečki ponos, ker resnično vam povemo, kakor si bode postlali, tako bode tudi ležali.

Dragi kmetje!

Kmetje pozor, odprite oči, berite v zadnjem „Slov. Gospodarju“ imena vaših prihodnjih zastopnikov v deželnem zboru. Za božjo voljo, sami dohtarji, profesorji, velikaši, edini kmet Roškar. Dolgoletnega znanega dohtarja Josip Serneca v Celju so spustili, ker so itak dobro vedli, da ž njim ne predro. Poglejte si tega marljivega kmetskega zastopnika, on se je za kmete tako žrtvoval, da si je okoli 500.000 gld. premoženja iz ubogih kmečkih mošničnikov nakopičil. Za te zasluge in trud mu je izrekel zbor celjskih zaupnih mož pristransko zahvalo! Kaj pa neki rečejo oglodani kmetje, je vprašanje!

Kmetje, pogledajte si te gospode nekaj bližje s premislekom, kakšno srce imajo do vas. Sami gospodje dohtarji so od nekdanj kovali postave, po katerih se je mnogim koža čez ušesa vlekla. Pri tem so jih drugi gospodje podpirali. Kako ti gospodje za kmetske koristi skrbijo, je najsvetlejši dokaz zadnji pretekli državni zbor. Ob enem tednu se je v državnem zboru dovolilo za zboljšanje že itak visoke uradniške plače 16 milijonov gold., za regulacijo kongruje, to je plačilo duhovnikov, 9 milijonov, za zvišanje plačila častnikom 8 milijonov goldinarjev in za vse avstrijske kmete skupaj, za znižanje štibre je država sama odločila komaj — čujte, resnica je, 2 milijona gold.

Pri teh besedah sem takoj vedel, česa želi. Imel sem namreč tisto noč „inspekcijon“, t. j. skrbeti sem moral za red pri kompaniji ter naznaniti vsacega, ki ne pride o pravem času domov.

„Znam, kaj bi rad od mene“, mu odvrnem „toda ne morem ti pomagati, saj poznaš našega stotnika, ki zmiraj voha po kasarni!“

„Nič se ne boj“, odgovori Žeja, „Bučarja danes gotovo ne bode v kasarni, ker je še le sinoči tukaj stražil.“

„Kaj pa poreče lajtnant Milan, ki pride ob devetih bataljon pogledat?“

„Milana se ni treba bati. On gleda le na nepostlane postelje, meni pa bode Cepin postlal in pod odejo nadeval raznih stvari, da bode vse izgledalo kakor da kdo v njej mirno počiva.“

„Če te jaz ne zatožim, te bode pa prijela straža (vahta) pri vratih.“

„Tudi to se ne zgodi. Danes ima stražo naša